

ผมชื่อ นิค วุจิซิก และผมชอบมอบสิ่งดีต่าง ๆ ให้เป็นของขวัญสำหรับโอกาสการเป็นพยานของผมที่จับต้องหัวใจของคนนับแสนทั่วโลก!

ผมเกิดมาโดยที่ไม่มีแขนขาและหมอกก็หา คำอธิบายทางการแพทย์ไม่ได้สำหรับ "ข้อบกพร่อง" จากการกำเนิดนี้
อย่างที่คุณน่าจะจินตนาการได้ว่าผมต้องเจอกับความท้าทายและอุปสรรคมากมาย

...ให้ถือว่าความเจ็บปวด ความทุกข์ยาก และการต่อสู้ดิ้นรนของเราเป็นความรู้สึกอันเป็นสุขขงั้นหรือ? ด้วยความที่พ่อแม่ของผมเป็นคริสเตียน
โดยเฉพาะอย่างยิ่งพ่อของผมที่เป็นนักเทศน์ในโบสถ์ พวกเขาทั้งคู่ซึ่งในคำพูดนั้นเป็นอย่างดี

อย่างไรก็ตาม ในวันหนึ่งของวันที่ 4 ธันวาคม ปี 1982 ที่เมืองเมลเบิร์น (ประเทศออสเตรเลีย) สองคำสุดท้ายที่อยู่ในใจของพ่อแม่ผมก็คือ "สรรเสริญพระเจ้า!"

ลูกชายคนแรกของพวกเขาเกิดมาไม่มีแขน ขา! ไม่มีคำเตือนใด ๆ หรือแม้แต่เวลาให้เตรียมใจสำหรับเรื่องนี้ หมอกก็ตกใจและไม่มีคำตอบใด ๆ เลย!
ยังคงไม่มีเหตุผลทางการแพทย์ใด ๆ ที่จะอธิบายได้ว่าทำไมสิ่งนี้จึงเกิดขึ้น และตอนนี้นี้ผมมีทั้งน้องชายและน้องสาวที่เกิดมาเหมือนกับเด็กปกติคนอื่น ๆ

คนทั้งโบสถ์เศร้าโศกกับเรื่องที่เกิดขึ้นกับการเกิดของผม และพ่อแม่ผมก็รู้สึกไปกับเรื่องเหล่านั้น ทุกคนถามว่า "ถ้าพระเจ้าเป็นพระเจ้าแห่งความรัก
ถ้ามันทำให้พระองค์ถึงยอมให้สิ่งเลวร้ายแบบนี้เกิดขึ้น ไม่ใช่แค่กับใครคนอื่น แต่กับคริสเตียนที่ทุ่มเทแบบนี้" // พ่อผมไม่คิดว่าผมจะมีชีวิตอยู่ได้นานนัก
แต่ผลการทดสอบกลับบอกว่าผมเป็นเด็กผู้ชายแข็งแรง เพียงแค่แขนขาหายไปเท่านั้นเอง

พ่อแม่ผมมีความกังวลอย่างมากและแสดงให้เห็นถึงความกลัวว่าชีวิตแบบโหนกนั้นที่ผมจะเติบโตขึ้นมา ซึ่งมันก็เข้าใจได้อยู่หรอก แต่ว่าพระเจ้าก็ให้ความเข้มแข็ง
สติปัญญา และความกล้าแก่พวกท่านในการที่จะผ่านสิ่งเหล่านี้ไปได้ในช่วงปีแรก ๆ และไม่นานหลังจากนั้นผมก็โตพอที่จะไปโรงเรียนได้

กฎหมายในประเทศไม่อนุญาตให้ผมได้ เข้าโรงเรียนที่ดีที่สุดเนื่องจากสภาพความบกพร่องทางร่างกายของผม
แต่พระเจ้าก็ทำเรื่องมหัศจรรย์และให้พลังแก่แม่ผมในการที่จะต่อสู้กับกฎหมาย เพื่อให้มันเปลี่ยนไป
ผมเป็นคนหนึ่งในนักเรียนที่ทำการแรกที่ได้เข้าศึกษาในโรงเรียนในระดับหน้า

ผมชอบไปโรงเรียนและพยายามที่จะมีชีวิตเหมือนกับคนอื่น ๆ แต่ผมก็ได้รับรู้ในปีแรก ๆ ของการไปโรงเรียนถึงเวลาที่รู้สึกไม่สบายใจอันเกิดจากการถูกปฏิเสธ
รู้สึกแปลกแยกและถูกล้อเลียนจากความแตกต่างทางร่างกายของผม เป็นเรื่องยากสำหรับผมที่จะชินกับความรู้สึกนั้น แต่ด้วยการสนับสนุนของพ่อแม่
ผมเริ่มที่จะพัฒนาทัศนคติที่ดีและคุณค่าที่ช่วยให้ผมก้าวผ่านเวลาแห่งความท้าทายนั้น

ผมรู้ว่าภายนอกผมต่างจากคนอื่นแต่ ข้างในนั้นผมก็เหมือนกับทุกคนแหละ มีหลายครั้งที่ผมรู้สึกแย่มาก ๆ จนไม่อยากไปโรงเรียนเพื่อที่จะไม่ต้องไปเจอเรื่องแย่ ๆ

พวกนั้น แต่ผมก็ได้รับการชูใจจากพ่อแม่ในการที่จะไม่สนใจสิ่งเหล่านั้น และให้เริ่มหาเพื่อนโดยการไปพูดคุยกับเด็กบางคน ไม่นานนักเด็กนักเรียนเหล่านั้นก็รู้ว่าผมก็เหมือนพวกเขานั้นแหละ และจากตรงนั้น พระเจ้าก็อวยพรผมในการพบเพื่อนใหม่

มีบางเวลาที่ผมรู้สึกหุดหู่และโกรธ เกรี้ยวเพราะผมไม่สามารถเปลี่ยนแปลงสิ่งที่เกิดขึ้นกับร่างกายผม หรือไม่สามารถทำอะไรได้สำหรับสิ่งที่เกิดขึ้น ผมไปโรงเรียนสอนศาสนาวันอาทิตย์และได้เรียนรู้ว่าพระเจ้ารักเราทุกคนและ พระองค์ทรงห่วงใยเรา ผมก็เข้าใจความรักในแบบเด็ก ๆ แต่ผมไม่เข้าใจว่า ถ้าพระเจ้ารักผม ทำไมพระองค์ถึงทำให้ผมเป็นแบบนี้? เป็นเพราะว่าผมทำอะไรผิดหรือเปล่า? ผมคิดว่าผมต้องทำอะไรผิดแน่เลยเพราะจากเด็กทุกคนในโรงเรียน มีผมคนเดียวที่ประหลาด ผมรู้สึกเหมือนกับว่าผมเป็นภาระของคนรอบ ๆ ตัวผม และถ้าผมยิ่งตายเร็วเท่าไร ทุกคนก็คงสบายขึ้นเท่านั้น ผมต้องการที่จะจบความเจ็บปวดและจบชีวิตนี้ด้วยอายุเพียงน้อยนิด แต่ผมก็ต้องขอบคุณอีกครั้งหนึ่ง สำหรับพ่อแม่และครอบครัวที่อยู่ตรงนั้นเพื่อผมตลอดเวลาเพื่อที่จะทำให้ผม รู้สึกดีและเข้มแข็ง

ผมมีความฝันและเป้าหมายมากมายที่ผม ตั้งไว้เพื่อที่จะทำให้สำเร็จในชีวิตนี้ ผมอยากจะเป็นพยานที่ดีที่สุดที่ผมจะเป็นได้สำหรับความรักและความหวังของพระเจ้า อยากเป็นนักพูดให้กำลังใจในระดับสากล และเพื่อถูกใช้เป็นภาษาหนึ่งในเรื่องของคริสเตียนและเรื่องอื่น ๆ ผมอยากมีอิสระทางการเงินเมื่ออายุ 25 ผ่านทางการลงทุนด้านอสังหาริมทรัพย์ เพื่อออกแบปรดสำหรับผมที่จับได้และอยากได้รับการสัมภาษณ์และแบ่งปันเรื่องราวของผมผ่านทางรายการ "โอปราห์ วินฟรีย์ โชว์"!

http://www.youtube.com/watch?v=zKtw6cculF4&feature=player_embedded

//